

Arrest

nr. 205 085 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient op 19 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 8 februari 2017 en 7 november 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S(...) R(...), beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Qala Shahi, dat gelegen is in Darai Noor van de provincie Nangarhar. U ging nooit naar school. U deed hier en daar klusjes, maar had geen vast werk. U bent Pashai en soennitisch moslim. U bent religieus gehuwd met N(...) en heeft twee kinderen. Uw vader werkte vroeger als soldaat samen met uw oom van vaderszijde.

Uw vader overleed in 1391 (2012 - 2013) in een zelfmoordaanslag in Anghorbagh in de stad Jalalabad. Uw broer M(...) S(...) werkte op de luchthaven van Kandahar. Hij was er gedurende zes en half jaar piloot, in de rang van Bridman (luitenant). Op een bepaald moment kreeg hij een dreigbrief van de taliban. Ongeveer een maand later volgde de tweede dreigbrief. Hierna besloot uw broer actie te ondernemen. Hij kwam in het geheim naar uw dorp en verzamelde de vertegenwoordigers van het dorp om het probleem te bespreken en te bevestigen op papier. Hij bleef werken. Twintig dagen tot een maand later kreeg u zelf een dreigbrief thuis waarin zowel u als uw broer bedreigd werden. De taliban eiste in de brieven dat uw broer zou stoppen met zijn werk en dat u zich beiden bij de taliban zouden aansluiten. Nadat u uw broer hierover had verwittigd, maande hij u aan het land te verlaten. U verliet Afghanistan op 8-3-1394 (29 mei 2015). U kwam in België aan op 9 november 2015 en u vroeg asiel aan op 19 november 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele documenten neer: uw taskara, een krantenartikel en kopies van certificaten van M(...) S(...), drie dreigbrieven van de taliban, een kopie van de ID-badge van uw broer, foto's van de werkzaamheden van M(...) S(...), een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, twee documenten betreffende de dood van uw vader, een foto van de verwondingen die uw broer kreeg in een verkeersaccident, twee documenten die daarmee verband houden en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk maakt dat u werkelijk de broer bent van een piloot van het Afghaanse leger. Zo is het opvallend dat u bitter weinig weet over de werkzaamheden van M(...) S(...). U vermeldt dat uw broer de rang van bridman had. Gevraagd naar hoe u wist welke rang uw broer had, zegt u dat u het hem vroeg (CGVS 1, p. 14). Wanneer gevraagd wordt wat hij u dan nog vertelde over zijn werk, zegt u dat hij u vertelde dat hij u elk detail over zijn werk zou kunnen vertellen, maar dat het moeilijk zou zijn voor u om dat te leren (CGVS 1, p. 14). Wanneer u nog een kans wordt gegeven om te vertellen over wat u dan allemaal hoorde over zijn werk, zegt u dat u niets anders hoorde dan het feit dat hij training kreeg in Kabul, dat hij geselecteerd werd voor de Airforce en in Kandahar werkte en veel vloog naar onder andere Helmand, Shindand, Nimroz en het district Kajaki (CGVS 1, p. 14). Wanneer u dan gevraagd wordt meer te vertellen over zijn training in Kabul, zegt u dit niet te weten (CGVS 1, p. 14). Gevraagd waarom uw broer precies werd geselecteerd voor de Airforce zegt u dat u het niet precies weet, maar dat hij 'misschien' een speciaal talent had en dapper was in het dorp (CGVS 1, p. 15). Wat u precies bedoelt met die dapperheid kan u echter niet toelichten, maar u weet te vertellen dat andere dorpingen vrees hadden voor uw broer (CGVS 1, p. 15). Gevraagd wat u daarmee precies bedoelt, zegt u dat uw broer zijn talent toonde in elke taak (CGVS 1, p. 16). Gevraagd waarom u aanvankelijk zei dat de dorpingen schrik hadden voor uw broer, zegt u dat hij zeer actief was en geen foute woorden uitsprak (CGVS 1, p. 16), wat slechts zeer weinig duidelijkheid verschaft.

Verder is het behoorlijk bedenkelijk dat u allesbehalve op de hoogte blijkt van de manier waarop hij precies naar huis kwam wanneer hij verlof had. U stelt namelijk dat hij per vliegtuig naar Kabul vloog, maar hoe hij verder vanuit Kabul naar huis reisde weet u dan weer niet (CGVS 2, p. 11). Meer bepaald zegt u dat u niet weet of hij per vliegtuig kwam of te voet (CGVS 2, p. 11). Ter verklaring voor dit gebrek aan kennis stelt u dat u daar niets mee te maken had (CGVS 2, p. 11). Dat u niet op de hoogte blijkt van de precieze manier waarop M(...) S(...) huiswaarts kwam voor zijn verlof acht het CGVS vreemd aangezien u in hetzelfde huis woonde en dit redelijkerwijs wel eens ter sprake zou zijn gekomen.

Ook is het opvallend dat u bitter weinig kan vertellen over de documenten die verband houden met het werk van uw broer. Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden dat een persoon die asiel aanvraagt op basis van de werkzaamheden van zijn broer toch een minimum aan informatie zou moeten kunnen aanreiken daaromtrent, ook al is hij analfabeet. Dat dit in casu niet het geval blijkt, doet dan ook meteen verdere vraagtekens rijzen bij uw geloofwaardigheid. Zo legt u een krantenartikel met foto neer over M(...) S(...) maar weet u niets over de inhoud van het artikel (CGVS 1, p. 3). Om welke reden dit artikel over uw zogenaamde broer geschreven werd kan u niet verduidelijken; u houdt het erbij dat hij misschien iets ongelooflijks deed of zijn talent toonde (CGVS 1, p. 3). Het mag erg verbazen dat u een artikel presenteert waarvan u geenszins de inhoud weet. Opvallend hierbij is overigens dat onder de foto vermeld staat dat uw broer de titel 'SGT' oftewel Sergeant had (zie administratief dossier). Het is dan ook opvallend dat u tijdens het gehoor beweert dat uw broer bridman was, hetgeen de Pashtou benaming is voor 'luitenant' (zie administratief dossier), en u niet weet of hij ooit andere rangen heeft gehad (CGVS 1, p. 6). Ook over de certificaten die u neerlegt, kan u geen details vertellen, u stelt enkel dat dit de documenten waren die hij u toezond over zijn werk (CGVS 1, p. 5-6). Meer weet u hier niet over te vertellen (CGVS 1, p. 6). Evenmin kan u vertellen over het nut van zijn ID-kaart van het leger, u kan namelijk niet vertellen waarom hij deze kaart nodig had (CGVS 1, p. 5). Dat u verklaart dat u deze badge thuis zag toen hij van kleren veranderde (CGVS 1, p. 9), stelt zelfs nog meer vragen bij uw geloofwaardigheid. Dat M(...) S(...) er geen graten in zag om huiswaarts te keren met deze badge op zak, terwijl hij woonde in een dorp waar de taliban rijkelijk aanwezig was, is weinig aannemelijk. Immers, op elk momenten kon hij langs de route gecontroleerd worden door de taliban, waarbij zijn badge zijn werkzaamheden zou verraden. Dat hij dit risico nam, is dan ook weinig logisch voor een luitenant bij het leger.

Verder is het opvallend dat M(...) S(...) niet te bespeuren valt tussen uw vrienden of following-lijst op uw drie Facebookaccounts (zie administratief dossier). Nochtans geeft u aan dat uw zogenaamde broer wel beschikt over een Facebookaccount (CGVS 2, p. 11), meer nog, u heeft zijn Facebookaccount getoond tijdens het gehoor (CGVS 2, p. 11). Dat u toch aangeeft bevriend te zijn met hem, terwijl hij niet te vinden is in uw following-lijst noch tussen uw vrienden vermeld staat, is een zoveelste vaststelling die uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Uit bovenstaande concludeert het CGVS dat u niet voldoende aannemelijk maakt dat M(...) S(...) daadwerkelijk uw broer is. U brengt immers bitter weinig informatie naar voren over zaken die met zijn werk te maken hebben, terwijl redelijkerwijs toch kan verwacht worden dat dergelijke informatie geweten zou zijn. Het lijkt er dan ook sterk op dat u een zekere M(...) S(...) kent maar dat er van een familieband tussen jullie geen sprake is.

Gevraagd of de dorpelingen op de hoogte waren van het beroep van M(...) S(...) nog voordat er problemen waren met de taliban, zegt u dat niemand op de hoogte was vooraleer uw vader stierf (CGVS 2, p. 12). Gevraagd hoe u dan aan de dorpelingen kon verklaren dat uw broer steeds wegging voor een lange tijd zegt u dat u gewoon niets zei (CGVS 2, p. 12). De dorpelingen vroegen zich volgens uw verklaringen niet echt af waarom M(...) S(...) steeds zolang weg bleef (CGVS 2, p. 12). U verklaart dat het bekend werd toen vrouwen met elkaar praatten over de bezigheden van hun man (CGVS 2, p. 12). U voegt eraan toe dat ze 'misschien' iets zeiden over zijn werk (CGVS 2, p. 12). Het CGVS acht het echter opmerkelijk dat u weet dat het beroep van uw broer openbaar werd gemaakt door een vrouw, maar dat u totaal geen idee heeft welke vrouw dit op haar geweten heeft (CGVS 2, p. 12). Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u toch op z'n minst gepoogd zou hebben te weten te komen hoe het werk van uw broer bekend raakte in het dorp. Dat u desondanks toch geen details kent over de manier waarop het beroep van uw broer bekend raakte, is dan ook erg opmerkelijk.

Hierbij aansluitend is het overigens erg bevreemdend dat uw zogenaamde broer, ondanks de veelvuldige aanwezigheid van de taliban in uw regio (zie administratief dossier), pas de eerste dreigbrief kreeg op 10-1-1394 (30 maart 2015) (zie map documenten). Immers, het nieuws over zijn werk raakte volgens u bekend in het dorp vanaf de begrafenis van uw vader. Hij stierf in het jaar 1391 (maart 2012 - maart 2013). Dat de taliban pas problemen creëerden voor uw broer een tweetal jaar nadat ze op de hoogte waren van zijn werkzaamheden, is opnieuw een gegeven dat uw geloofwaardigheid aan het wankelen brengt.

Overigens is het van belang op te merken dat uw broer, nadat er een tweede dreigbrief in uw huis was toegekomen in eigen persoon terug naar Qalai Shahi kwam om de dorpsvertegenwoordigers om hulp te vragen (CGVS 1, p. 4, 18). Immers, een maand voor de tweede brief had hij reeds een eerste dreigbrief gekregen van de taliban (CGVS 1, p. 18). U stelt zelf dat uw broer zijn werk geheim hield omdat er nog

steeds taliban in uw dorp waren (CGVS 1, p. 16). Dat uw broer dan toch persoonlijk naar huis durft komen om het probleem op te lossen, terwijl hij geïnterviewd werd door de taliban, brengt uw geloofwaardigheid verder aan het wankelen.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat het toch wel erg vreemd is dat u verklaart dat uw zogenaamde broer momenteel nog steeds aan het werk is (CGVS 1, p.5). Hij werd immers zelf initieel bedreigd door de taliban door middel van een dreigbrief (CGVS 1, p. 18). Dat hij na de bedreigingen gewoon bleef verder werken in de luchthaven van Kandahar, terwijl hij u aanmaande het land te ontvluchten, stelt verdere vragen bij uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient nog ingegaan te worden op uw kritiek waarin u aangeeft dat Pashai uw moedertaal is en u dus een tolk aanvraagde die Pashai sprak, maar u tijdens de gehoren telkens werd bijgestaan door een Pashtoutalige tolk (CGVS 2, p. 13). Hieromtrent wenst het CGVS te benadrukken dat u tijdens het eerste interview zelf verkoos om het interview te laten doorgaan in het Pashtou (zie document 'inschrijving' in de vragenlijst DVZ). Ook werd u telkens gevraagd in het begin van de twee gehoren bij het CGVS of u de tolk goed begreep, hetgeen u steeds beaamde (CGVS 1, p. 2 en CGVS 2, p. 2).

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara bevestigt louter uw identiteit. Dit wordt echter in deze beslissing niet onmiddellijk betwist door het CGVS. De documenten betreffende de werkzaamheden van uw zogenaamde broer, zoals de certificaten en zijn ID-badge, tonen aan dat die toebehoren aan een zekere M(...) S(...) die werkt in het Afghan National Army (ANA). Desalniettemin maakt u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk dat deze persoon daadwerkelijk uw broer is. De documenten zelf zijn ook geenszins in staat om een familiale band tussen u en M(...) S(...) aan te tonen. Overigens dient onderstreept dat u enkel de kopies neerlegt van deze documenten, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Betreffende de foto en de documenten die u neerlegt ter bevestiging van het accident waarin M(...) S(...) onlangs gewond raakte, dient beklemtoond dat deze gebeurtenis een verkeersaccident betrof. Deze documenten tonen overigens evenmin aan dat u een familiale band heeft met M(...) S(...). Wat betreft de documenten die u neerlegt over de dood van uw vader, dient opgemerkt dat zij enkel berichten over de dood van uw vader. Deze gebeurtenis staat in deze beslissing echter niet ter discussie. In verband met de overige documenten die u voorlegt, namelijk de dreigbrieven en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

U verklaart dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan twee dagen bij uw oom van moederszijde G(...) A(...) verbleef (CGVS 2, p. 4). Toen u daar verbleef, woonde hij achter het Kabul Ada station in de stad Jalalabad (CGVS 2, p. 4). Dat hij ondertussen verhuisd is naar het dorp Lingra dat gelegen is in het district Darai Noor, zoals u zegt (CGVS 2, p. 4), acht het Commissariaat – generaal weinig geloofwaardig. U stelt immers dat hij de stad verliet omdat een vriend van hem plots werd gearresteerd en gefolterd door de taliban (CGVS 2, p. 4). Los van het feit dat het bevreemdend is dat u de naam van deze vriend niet kent (CGVS 2, p. 5), is het ook erg bedenkelijk dat uw oom de stad zou verlaten hebben omwille van schrik voor de taliban. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad veel beter is dan de situatie in de andere districten van de provincie Nangarhar (zie administratief dossier). Dat uw oom dan verhuisd zou zijn naar een gebied waar de taliban nèt meer vertegenwoordigd is dan in de stad Jalalabad, louter uit schrik door hetgeen de taliban zijn vriend aandeed, is dan ook niet logisch. Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan het feit dat uw oom G(...) A(...) de stad Jalalabad verliet. Het feit dat uw oom G(...) A(...) u voorheen al opgevangen heeft (CGVS 2, p. 5), onderstreept een goede verstandhouding met hem. Bovendien kan opgemerkt worden dat u aangeeft dat uw neef van vaderszijde, G(...) A(...), in Jalalabad land ter beschikking kreeg van de overheid omdat hij kreupel is (CGVS 2, p. 8). Hij zond u de documenten op die u vroeg in functie van uw asielaanvraag (CGVS 1, p. 3). Dit benadrukt dat hij u gunstig gezind is. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u beschikt over een sociaal netwerk bij een vestiging in Jalalabad. Overigens, en niet in het minst, dient nog aangestipt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw vrouw en kinderen op dat moment verbleven bij uw oom in de stad Jalalabad (vragenlijst DVZ, punt 15), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat zij op heden terug in uw dorp Qalai Shahi wonen (CGVS 2, p. 3). Ze zouden volgens u zelfs nooit in het huis van uw oom in Jalalabad verbleven hebben (CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoe het dan komt dat u tijdens het interview bij DVZ vermeldde dat uw vrouw en kinderen daar toen woonden, geeft u aan dat u dit niet heeft gezegd (CGVS 2, p. 10). Dit geeft echter allesbehalve een plausibele verklaring en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw links en het bestaan van een netwerk in deze

stad tracht te verdoezelen. Uit bovenstaande blijkt evenwel dat er sterke aanwijzingen zijn dat u wel degelijk over de nodige contacten in deze stad beschikt waarop u in geval van terugkeer kan rekenen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, leden 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (medewerkingsplicht), van *“het recht van verdediging”*, van *“de zorgvuldigheidsplicht”* en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de *“zorgvuldigheidsplicht”* en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“De medewerkingsplicht volgt uit de interpretatie van de Vreemdelingenwet overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Meer bepaald artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de Kwalificatierichtlijn verduidelijken wat onder de medewerkingsplicht moet worden begrepen:

“1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en dergelijke waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met: (...)”

Ter zake client te worden benadrukt dat verzoeker toch zijn uiterste best gedaan heeft om over zijn problematiek duidelijkheid te scheppen. Zo heeft verzoeker toch uitgebreide verklaringen afgelegd inzake zijn regio van herkomst en problemen. Daarnaast dient te worden onderstreept dat verzoeker tal van documenten heeft neergelegd: zijn taskara, een krantenartikel en kopieën van certificaten van Mohammad Shafi, drie dreigbrieven van de taliban, een kopie van de ID-badge van verzoekers broer, foto's van de werkzaamheden van Mohammad Shafi, een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, twee documenten betreffende de dood van verzoekers vader, een foto van de verwondingen die verzoekers broer kreeg in een verkeersaccident, twee documenten die daarmee verband houden en een enveloppe.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met verzoekers profiel, zijn afkomst en scholingsgraad. Nochtans is het belangrijk in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling om rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn problemen.

De rechten van de verdediging zijn geschonden daar verzoekers verzoek om gehoord te worden in het Pashai geenszins werd ingewilligd. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker heeft de plicht om mee te werken, waaraan blijkens de

beslissing is voldaan, maar ook de verwerende partij heeft in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de plicht om verzoeker te horen in zijn eigen moedertaal. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat verzoeker tijdens het eerste interview zelf verkoos om het interview te laten doorgaan in het Pashtou. Verzoeker betwist dit. Verzoeker stelt dat hij reeds bij zijn eerste interview aangaf dat hij afkomstig is van zijn regio en dat Pashaï zijn moedertaal is. Bij gebreke van een tolk Pashaï bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker voorgesteld om verklaringen af te leggen in het Pashto. Daar verzoeker zichzelf vaak heel moeilijk kon uitdrukken tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, omdat deze gehoren plaatsvonden in Pashtou, terwijl zijn moedertaal Pashaï is, heeft ook verzoekers raadsman kritiek geuit. Bij schrijven van 8 november 2017 verzocht verzoekers raadsman een kopie van het gehoorverslag. (stuk nr. 2) Artikel 17 lid 3 van de Procedurerichtlijn maakt immers mogelijk dat de raadsman van de verzoekende partij het verslag van het gehoor bij het CGVS kan opvragen en eventuele opmerkingen overmaken:

(...)

Verzoekers raadsman heeft echter het gehoorverslag niet mogen ontvangen en werd compleet verrast bij de bestreden beslissing. Verzoeker werd al dus de gelegenheid ontnomen om het gehoorverslag met zijn raadsman te bespreken en eventueel daarop kritiek te uiten.

Het is duidelijk dat er ter zake het zorgvuldigheidsbeginsel tezamen met het recht op van verdediging zijn geschonden. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij voorafgaand aan de beslissing geen kopie heeft gestuurd van het gehoorverslag.

Het eerste middel is gegrond.”

En

“De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding.¹ De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt.² Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

Artikel I van het Vluchtelingenverdrag definieert het begrip vluchteling. De vier voorwaarden van deze definitie zijn de volgende:

- a) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- b) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- c) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
- d) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze voorwaarden toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 9 november 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.³

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Vluchtrelaas van verzoeker

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker toch vrij conséquente verklaringen heeft afgelegd doorheen de procédure.

Verzoeker merkt op dat de verwerende partij geen ongeloofwaardigheid opwerpt met betrekking tot verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens de bestreden beslissing lijkt de verwerende partij geloof te hechten aan het feit dat verzoeker de kern van zijn vrees vanaf het begin van de procédure heeft weergegeven. Daarbij dient in acht te worden genomen dat verzoeker niet in zijn moedertaal werd gehoord.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Afghanistan problemen kende vanwege zijn broer die werkzaam was op de luchthaven van Kandahar. Ook blijkt dat zowel verzoeker als zijn broer zich dienden aan te sluiten bij de Taliban.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de activiteit verzoekers broer, met name het feit dat hij werkte op de luchthaven van Kandahar (piloot), inderdaad een belangrijk materieel feit is:

I. "Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors.²⁰⁴ In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs, among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent.²⁰⁵ UNAMA also attributed 26 civilian casualties (17 deaths and nine injured) from 17 targeted and deliberate killing incidents to ISIS-affiliated groups in 2015.²⁰⁶ Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers.²⁰⁷ On 22 April 2015, the Taliban announced that, as in previous years, the spring offensive would target government officials and others perceived as supportive of the government and the international community.²⁰⁸ Despite a stated intention by the Taliban to reduce civilian casualties,²⁰⁹ there are continued reports of the Taliban specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law.²¹⁰ In 2015 the Taliban admitted to causing civilian casualties in two incidents, but reportedly understated the full impact of these incidents on civilians.²¹¹ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.

b) Members of the ANP and ALP

Afghan security forces, particularly the ANP, continue to be the object of targeted campaigns.²²³ Since the withdrawal of most foreign combat forces in 2014, police bases and checkpoints have been increasingly targeted in attacks by AGEs.²²⁴ ANP police officers have been targeted both on duty and off duty. ALP members are also widely targeted.²²⁶ As ALP members are often stationed in more volatile areas, estimates suggest that their casualty rate is three times higher than that of other ANSF members.²²⁷ AGEs are also reported to target officers of other police forces in Afghanistan,²²⁸ as well as former members of the ANSF.²²⁹

c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF/pro-government forces

AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANSF.

Uit het rapport Afghanistan: Midyear report 2016, Protection of civilians in armed conflict blijkt toch dat het geweld ook ten aanzien van burgers is toegenomen. Dit rapport stelt dat er een toename is ten opzichte van het jaar ervoor.

"Anti-Government Elements Targeted Killings of Civilians (...)

Civilian casualties from targeted and deliberate killings¹⁵⁹ declined significantly during the first half of 2016. UNAMA documented 583 civilian casualties from targeted killings (279 killed and 304 injured), a 25 per cent decrease compared to the same period in 2015.¹⁶⁰ Targeted killings accounted for 11 per cent of total civilian casualties and 17 per cent of civilian fatalities. As a result of this decrease, targeted killings became the third leading cause of civilian fatalities after ground engagements and IEDs.¹⁶¹ UNAMA welcomes this reduction in targeted killings of civilians and calls on parties to the conflict, in particular Taliban, to immediately cease the deliberate targeting of civilians as defined by international humanitarian law.

UNAMA attributed 525 civilian casualties (236 deaths and 289 injured) to Anti-Government Elements — 90 per cent of all casualties from this tactic.¹⁶² Afghan security forces and pro-Government armed groups caused the remaining 10 per cent (see chapters on extrajudicial killings by Afghan security forces, Afghan Local Police, and pro-Government armed groups).

Bovendien blijkt uit het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 dat de Taliban actief zijn in Nangarhar, waarbij ze zelfs over kunnen gaan tot rekrutering of alleszins dat ze druk kunnen uitoefenen om iets te eisen :

"1.5. Forced recruitment and the (...)

1.5.5. Nangarhar

Borhan Osman explains that in some areas where the Taliban is facing opposition and pressure from local anti-Taliban forces, it needs to assert itself in the rôle of protector and may put some pressure on communities to contribute — financially or by providing fighters. This is the case in Nangarhar where it is confronted with Islamic State groups.

In this case, the Taliban liaised with tribal elders from the Khogyani tribe and organised a couple of large gatherings in which it explained that the tribe, the area, and their properties were under attack from foreigners (Pakistanis rebranding themselves as Islamic State). In these gatherings the Taliban relies on religious discourse, appeal to honour of the people, cultural codes etc. to create a consensus among the tribal elders to get their support. It asks for money, food, other supplies and recruits. However, asking for recruits is a last resort. The Taliban prefers to fight itself and will only ask local leaders to provide their local fighters in cases of severe shortage. The Khogyani elders agreed to support the Taliban against IS by providing supplies and not giving shelter to Islamic State fighters. In case of unexpected attacks at night, they might have asked for a couple of men (4-5) per village in order to be able to repel the attack but this mobilisation would have been temporary because the Taliban would move in its mobile special forces in the following days to fight back. Osman explains that he did not know about such a particular case but this is how it would happen, according to his information (125)*

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkelijk de broer is van een piloot van het Afghaanse leger. Volgens de verwerende partij weet verzoeker bitter weinig over de werkzaamheden van Mohammad. Uit alles blijkt toch dat de verwerende partij juist heel veel informatie heeft over verzoekers broer:

Identiteit van verzoekers broer is bekend

Ook heeft verzoeker verklaard dat zijn broer werkte op de luchthaven van Kandahar. Verzoeker heeft ook uiteengezet wat hij precies deed op de luchthaven van piloot en wat zijn rang was.

Ook heeft verzoeker verschillende bewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn broer.

De kritiek van de verwerende partij houdt duidelijk geen rekening met het profiel van verzoeker en het feit dat hijzelf niet als militair werkzaam was. Daarbij houdt de verwerende partij ten onrechte geen rekening met verzoekers wens om het gehoor in het Pashai te laten doorgaan. De kritiek van de verwerende partij dat verzoeker bitter weinig kan vertellen over de documenten die verband houden met het werk van verzoekers broer, dient verzoeker nogmaals te benadrukken dat hij analfabeet is.

De verwerende partij vindt het opvallend dat Mohammad Shafi niet te bespeuren valt tussen zijn vrienden of volgt op zijn drie Facebookaccounts. Verzoeker verklaarde inderdaad dat zijn broer over een facebookaccount beschikt en heeft dit zelfs getoond tijdens het gehoor aan de protection officer. Waarom werd dit door verzoeker getoond? Daar verzoeker duidelijk wenste maken dat de naam van zijn broer in het Pashtou is vermeld en dat hij onder deze naam dient dan ook te worden gezocht. Het is voor verzoeker een raadsel waarom tijdens het gehoor niet het nodige werd ondernomen, zoals dat wel de gewoonte is van het CGVS, om meteen een schermafdruck te maken van het Facebookprofiel en dit toe te voegen aan het administratief dossier. Ook hier is er sprake van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De overige opmerkingen van het GGVS zijn weinig ernstig daar ze vertrekken van vooronderstellingen.

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten, zeker wanneer wij rekening houden met het feit dat verzoekers moedertaal Pashai is en niet Pashtou. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.

3) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook depersoon die-, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoon dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep.

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden.⁸

4) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Het tweede middel is gegrond."

En

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus in se beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Conform artikel 48/4 van Vreemdelingenwet wordt 'de subsidiaire beschermingsstatus (...) toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat verzoeker zich kan vestigen in de stad Jalalabad, daar hij beschikt over een sociaal netwerk bij een vestiging in Jalalabad.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de financiële en familiale situatie van verzoeker. Ten onrechte werd er geen rekening gehouden met verzoekers profiel en het feit dat hij een vrouw en kinderen heeft.

Verzoeker werd niet voldoende ingelicht over de mogelijkheid van een IVA. UNHCR maakt duidelijk dat de rechten van de verdediging dat nochtans vereisen:

"35. Basic rules of procedural fairness require that the asylum-seeker be given clear and adequate notice that such a possibility is under consideration. They also require that the person be given an opportunity to provide arguments why (a) the consideration of an alternative location is not relevant in the case, and (b) if deemed relevant, that the proposed area would be unreasonable." (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees)

UNHCR stelt specifiek m.b.t. Afghanistan:

"If an IFA/IRA is considered in asylum procedures, a particular area of proposed relocation must be identified, and the claimant must be given an adequate opportunity to respond to the purported relevance and reasonableness of the proposed IFA/IRA." (bijlage 2: UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, pg. 73.)

De bewijslast dat Jalalabad een redelijk IVA zou vormen ligt volledig bij de asielinstanties. UNHCR wijst er in haar richtlijnen op dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt:

"34. On this basis, the decision-maker bears the burden of proof of establishing that an analysis of relocation is relevant to the particular case. If considered relevant, it is up to the party asserting this to identify the proposed area of relocation and provide evidence establishing that it is a reasonable alternative for the individual concerned." (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees)

In het algemeen vereist UNHCR dat bij de bepaling van de IVA er rekening wordt gehouden verzoekers persoonlijke omstandigheden op volgende wijze:

"25. The personal circumstances of an individual should always be given due weight in assessing whether it would be unduly harsh and therefore unreasonable for the person to relocate in the proposed area. Of relevance in making this assessment are factors such as age, sex, health, disability, family situation and relationships, social or other vulnerabilities, ethnicity, cultural or religious considerations, political and social links and compatibility, language abilities, educational, professional and work background and opportunities, and any past persecution and its psychological effects. In particular, lack of ethnicity or other cultural ties may result in isolation of the individual and even discrimination in communities where close ties of this kind are a dominant feature of daily life. Factors which may not on their own preclude relocation may do so when their cumulative effect is taken into account. Depending on individual circumstances, those factors capable of ensuring the material and psychological well-being of the person, such as the presence of family members or other close social links in the proposed area, may be more important than others." (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or

Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees)

Het client opgemerkt te worden dat UNHCR hiermee niet zoiets als een weerlegbaar vermoeden in het leven heeft proberen te roepen. De bewijslast hiertoe blijft wel degelijk bij verwerende partij liggen. Overigens stelt UNHCR als beperkende voorwaarde dat het slechts onder bepaalde voorwaarden denkbaar is dat alleenstaande mannen, of koppels, zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften. Welke die voorwaarden zijn wordt niet duidelijk gemaakt, en werd ook niet onderzocht.

Een vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief het verwachtte steun kunnen bieden.

"Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IFA/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population. Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question" (UN High Commissioner for Refugees, *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report*, May 2013 <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>, pag. 74)

Verzoekers herkomst is aangetoond en gelet op zijn verklaringen beschikt hij inderdaad niet over een intern vluchtalternatief.

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

'§2. Ernstige schade bestaat uit

a) Doodstraf of executie; of,

b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) Ernstige bedreiging van het leven of de personen van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationale of binnenlands gewapend conflict. '

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meeste actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van Uw Raad bevestigd. De verwerende partij heeft immers de plicht om, aangaande de volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

In de eerste plaats verwijst verzoeker naar de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict; particularly in the second half of the year, together with a marked détérioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities, ⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas. ⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such

groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro- government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. 66 Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷^

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [M]ajor security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]. " (SIGAR, 30 Julv 2017, p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others — the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons — mainly mortars- by Pro Government Forces.

UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...]

After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements." (UNAMA, Julv 2017, pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts. Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) — or 43 per cent of total civilian casualties — to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257

civilian casualties (104 deaths and 153 injured) — or five per cent — of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements. " (UNAMA, Tulv 2017, p 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year.

A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from air strikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party. " (UNAMA, Tulv 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties. " (UNAMA, Tulv 2017, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016 — a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children.

Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties. " (UNAMA, Tulv 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Kh wajah Baha ' al-Din district in Takhar Province. " (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4) ¹⁰

Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij zelf dat er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad.

Ten onrechte heeft de verwerende partij geconcludeerd dat verzoeker zich kan vestigen in de stad Jalalabad. Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk dat de verwerende partij ten onrechte subsidiaire bescherming heeft geweigerd.

Het derde middel is gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Qala Shahi, gelegen in het district Dara-e Noor van de provincie Nangarhar. Zij stelt dat zij een broer heeft die reeds ongeveer zes en half jaar voor het Afghaans nationaal leger werkt, daar de rang van *bridman* (luitenant) bekleedt en gestationeerd is op de luchthaven van Kandahar. De verzoekende partij verklaart dat haar broer twee dreigbrieven van de taliban ontving waarin haar broer aangemaand werd zijn job op te geven. Zij stelt dat haar broer in het geheim naar haar dorp kwam om het probleem te bespreken met de dorpsouderen. Er zou toen besloten zijn het districtshoofd in te lichten, maar deze zou geantwoord hebben dat hij niet in staat is in specifieke bescherming te voorzien voor elke dorping. Twintig tot vijfentwintig dagen later zou de verzoekende partij zelf een dreigbrief hebben ontvangen waarin de taliban refereren aan de vorige twee brieven en ermee dreigen de verzoekende partij te ontvoeren. Op aanraden van haar broer zou de verzoekende partij daarop naar haar oom in Jalalabad zijn gevlucht, waar zij twee dagen zou hebben verbleven alvorens Afghanistan te ontvluchten. Toen de verzoekende partij zich in Jalalabad bevond, zouden de taliban haar huis in Qala Shahi hebben doorzocht, ermee dreigend dat ze haar zouden ontvoeren en onthoofden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aantal documenten heeft voorgelegd om haar relaas te staven, met name haar taskara, een krantenartikel en kopies van certificaten van M. S, drie dreigbrieven van de taliban, een kopie van de ID-badge van M.S., foto's van de werkzaamheden van M. S., een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, twee documenten betreffende de dood van haar vader, een foto van de verwondingen die M.S. kreeg in een verkeersaccident, twee documenten die daarmee verband houden en een enveloppe.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. X). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. X; Rvs 7 oktober 2003, nr. X; RVS 18 juni 2003, nr. X).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt haar taskara persoonsgegevens bevat die niet worden betwist. Met betrekking tot de documenten betreffende de dood van haar vader wijst de Raad erop dat de dood van haar vader niet betwist wordt. De kopie van het verzendbewijs toont enkel aan dat de verzoekende partij post ontving.

De Raad treedt de verwerende partij ook bij waar ze stelt dat de documenten betreffende de werkzaamheden van haar vermeende broer zoals de certificaten en de badge, enkel aantonen dat ze toebehoren aan een zekere M.S. die werkt voor de Afghan National Army (ANA). Deze documenten tonen op zich geen verwantschapsband aan. Voorts betreffen het enkel kopies waarvan de authenticiteit niet kan onderzocht worden. Bovendien weerlegt de verzoekende partij de volgende terechte motieven van de bestreden beslissing niet: *“Ook is het opvallend dat u bitter weinig kan vertellen over de documenten die verband houden met het werk van uw broer. Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden dat een persoon die asiel aanvraagt op basis van de werkzaamheden van zijn broer toch een minimum aan informatie zou moeten kunnen aanreiken daaromtrent, ook al is hij analfabeet. Dat dit in casu niet het geval blijkt, doet dan ook meteen verdere vraagtekens rijzen bij uw geloofwaardigheid. Zo*

legt u een krantenartikel met foto neer over M(...) S(...) maar weet u niets over de inhoud van het artikel (CGVS 1, p. 3). Om welke reden dit artikel over uw zogenaamde broer geschreven werd kan u niet verduidelijken; u houdt het erbij dat hij misschien iets ongelooflijks deed of zijn talent toonde (CGVS 1, p. 3). Het mag erg verbazen dat u een artikel presenteert waarvan u geenszins de inhoud weet. Opvallend hierbij is overigens dat onder de foto vermeld staat dat uw broer de titel 'SGT' oftewel Sergeant had (zie administratief dossier). Het is dan ook opvallend dat u tijdens het gehoor beweert dat uw broer bridman was, hetgeen de Pashtou benaming is voor 'luitenant' (zie administratief dossier), en u niet weet of hij ooit andere rangen heeft gehad (CGVS 1, p. 6). Ook over de certificaten die u neerlegt, kan u geen details vertellen, u stelt enkel dat dit de documenten waren die hij u toezond over zijn werk (CGVS 1, p. 5-6). Meer weet u hier niet over te vertellen (CGVS 1, p. 6). Evenmin kan u vertellen over het nut van zijn ID-kaart van het leger, u kan namelijk niet vertellen waarom hij deze kaart nodig had (CGVS 1, p. 5). Dat u verklaart dat u deze badge thuis zag toen hij van kleren veranderde (CGVS 1, p. 9), stelt zelfs nog meer vragen bij uw geloofwaardigheid. Dat M(...) S(...) er geen graten in zag om huiswaarts te keren met deze badge op zak, terwijl hij woonde in een dorp waar de taliban rijkelijk aanwezig was, is weinig aannemelijk. Immers, op elk momenten kon hij langs de route gecontroleerd worden door de taliban, waarbij zijn badge zijn werkzaamheden zou verraden. Dat hij dit risico nam, is dan ook weinig logisch voor een luitenant bij het leger. "Deze vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van voormelde documenten. De foto en de documenten die de verzoekende partij bijbrengt ter bevestiging van het accident waar M.S. gewond geraakte, betreft een louter verkeersincident. Deze documenten staven op zich de bloedverwantschapsband tussen de verzoekende partij en M.S. niet.

De bevestigingsbrief van de dorpsoudsten vertoont een gesolliciteerd karakter nu uit het gehoorverslag van 8 februari 2017 (p.4) blijkt dat een broer van de verzoekende partij deze brief gekregen heeft op aanvraag en dat ze opgesteld werd op basis van de verklaringen van de broer van de verzoekende partij. Dit ontnemt de bewijswaarde van voormeld document.

De verzoekende partij brengt ook drie dreigbrieven bij. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gemotiveerd dat: *"uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker."* Deze motieven worden niet weerlegd door de verzoekende partij en wijzen op de relatieve bewijswaarde van de dreigbrieven.

Gelet op de inhoud van de voorgelegde documenten en hun relatieve bewijswaarde, besluit de Raad dat de documenten die de verzoekende partij heeft voorgelegd op zich niet volstaan om de relevante elementen van haar relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers asielmotieven. Er dient immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij de broer is van M. S., die piloot zou zijn in het Afghaanse leger. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand op goede gronden het volgende gesteld:

"(...) Zo is het opvallend dat u bitter weinig weet over de werkzaamheden van M(...) S(...). U vermeldt dat uw broer de rang van bridman had. Gevraagd naar hoe u wist welke rang uw broer had, zegt u dat u het hem vroeg (CGVS 1, p. 14). Wanneer gevraagd wordt wat hij u dan nog vertelde over zijn werk, zegt u dat hij u vertelde dat hij u elk detail over zijn werk zou kunnen vertellen, maar dat het moeilijk zou zijn voor u om dat te leren (CGVS 1, p. 14). Wanneer u nog een kans wordt gegeven om te vertellen over wat u dan allemaal hoorde over zijn werk, zegt u dat u niets anders hoorde dan het feit dat hij training kreeg in Kabul, dat hij geselecteerd werd voor de Airforce en in Kandahar werkte en veel vloog naar onder andere Helmand, Shindand, Nimroz en het district Kajaki (CGVS 1, p. 14). Wanneer u dan gevraagd wordt meer te vertellen over zijn training in Kabul, zegt u dit niet te weten (CGVS 1, p. 14). Gevraagd waarom uw broer precies werd geselecteerd voor de Airforce zegt u dat u het niet precies weet, maar dat hij 'misschien' een speciaal talent had en dapper was in het dorp (CGVS 1, p. 15). Wat u precies bedoelt met die dapperheid kan u echter niet toelichten, maar u weet te vertellen dat andere dorpelingen vrees hadden voor uw broer (CGVS 1, p. 15). Gevraagd wat u daarmee precies bedoelt,

zegt u dat uw broer zijn talent toonde in elke taak (CGVS 1, p. 16). Gevraagd waarom u aanvankelijk zei dat de dorpelingen schrik hadden voor uw broer, zegt u dat hij zeer actief was en geen foute woorden uitsprak (CGVS 1, p. 16), wat slechts zeer weinig duidelijkheid verschaft.

Verder is het behoorlijk bedenkelijk dat u allesbehalve op de hoogte blijkt van de manier waarop hij precies naar huis kwam wanneer hij verlof had. U stelt namelijk dat hij per vliegtuig naar Kabul vloog, maar hoe hij verder vanuit Kabul naar huis reisde weet u dan weer niet (CGVS 2, p. 11). Meer bepaald zegt u dat u niet weet of hij per vliegtuig kwam of te voet (CGVS 2, p. 11). Ter verklaring voor dit gebrek aan kennis stelt u dat u daar niets mee te maken had (CGVS 2, p. 11). Dat u niet op de hoogte blijkt van de precieze manier waarop M(...) S(...) huiswaarts kwam voor zijn verlof acht het CGVS vreemd aangezien u in hetzelfde huis woonde en dit redelijkerwijs wel eens ter sprake zou zijn gekomen.

Ook is het opvallend dat u bitter weinig kan vertellen over de documenten die verband houden met het werk van uw broer. Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden dat een persoon die asiel aanvraagt op basis van de werkzaamheden van zijn broer toch een minimum aan informatie zou moeten kunnen aanreiken daaromtrent, ook al is hij analfabeet. Dat dit in casu niet het geval blijkt, doet dan ook meteen verdere vraagtekens rijzen bij uw geloofwaardigheid. Zo legt u een krantenartikel met foto neer over M(...) S(...) maar weet u niets over de inhoud van het artikel (CGVS 1, p. 3). Om welke reden dit artikel over uw zogenaamde broer geschreven werd kan u niet verduidelijken; u houdt het erbij dat hij misschien iets ongelooflijks deed of zijn talent toonde (CGVS 1, p. 3). Het mag erg verbazen dat u een artikel presenteert waarvan u geenszins de inhoud weet. Opvallend hierbij is overigens dat onder de foto vermeld staat dat uw broer de titel 'SGT' oftewel Sergeant had (zie administratief dossier). Het is dan ook opvallend dat u tijdens het gehoor beweert dat uw broer bridman was, hetgeen de Pashtou benaming is voor 'luitenant' (zie administratief dossier), en u niet weet of hij ooit andere rangen heeft gehad (CGVS 1, p. 6). Ook over de certificaten die u neerlegt, kan u geen details vertellen, u stelt enkel dat dit de documenten waren die hij u toezond over zijn werk (CGVS 1, p. 5-6). Meer weet u hier niet over te vertellen (CGVS 1, p. 6). Evenmin kan u vertellen over het nut van zijn ID-kaart van het leger, u kan namelijk niet vertellen waarom hij deze kaart nodig had (CGVS 1, p. 5). Dat u verklaart dat u deze badge thuis zag toen hij van kleren veranderde (CGVS 1, p. 9), stelt zelfs nog meer vragen bij uw geloofwaardigheid. Dat M(...) S(...) er geen graten in zag om huiswaarts te keren met deze badge op zak, terwijl hij woonde in een dorp waar de taliban rijkelijk aanwezig was, is weinig aannemelijk. Immers, op elk momenten kon hij langs de route gecontroleerd worden door de taliban, waarbij zijn badge zijn werkzaamheden zou verraden. Dat hij dit risico nam, is dan ook weinig logisch voor een luitenant bij het leger.

Verder is het opvallend dat M(...) S(...) niet te bespeuren valt tussen uw vrienden of following-lijst op uw drie Facebookaccounts (zie administratief dossier). Nochtans geeft u aan dat uw zogenaamde broer wel beschikt over een Facebookaccount (CGVS 2, p. 11), meer nog, u heeft zijn Facebookaccount getoond tijdens het gehoor (CGVS 2, p. 11). Dat u toch aangeeft bevriend te zijn met hem, terwijl hij niet te vinden is in uw following-lijst noch tussen uw vrienden vermeld staat, is een zoveelste vaststelling die uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Uit bovenstaande concludeert het CGVS dat u niet voldoende aannemelijk maakt dat M(...) S(...) daadwerkelijk uw broer is. U brengt immers bitter weinig informatie naar voren over zaken die met zijn werk te maken hebben, terwijl redelijkerwijs toch kan verwacht worden dat dergelijke informatie geweten zou zijn. Het lijkt er dan ook sterk op dat u een zekere M(...) S(...) kent maar dat er van een familieband tussen jullie geen sprake is."

Bovenstaande vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Op basis van deze vaststellingen kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de broer is van M. S. Aangezien de verzoekende partij verklaart dat zij in haar land van herkomst omwille van de werkzaamheden van haar broer bedreigd wordt door de taliban, kan aan deze persoonlijke bedreiging geen geloof meer worden gehecht.

De verzoekende partij verwijst naar de informatie die zij omtrent M. S. kon geven, maar doet zodoende geen afbreuk aan de vastgestelde fundamentele onwetendheden omtrent diens professionele activiteiten. Waar de verzoekende partij stelt dat zij verschillende bewijzen heeft voorgelegd met betrekking tot haar broer, wijst de Raad haar erop dat zij tijdens haar gehoor onaannemelijk weinig informatie kon geven met betrekking tot de documenten die zij ter staving van haar broers werkzaamheden voorlegt. Bovendien kunnen deze documenten geen bloedverwantschapsband aantonen tussen de verzoekende partij en M. S. Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar profiel en het feit dat zijzelf niet als militair werkzaam was, verklaart noch verschoont zij het vastgestelde gebrek aan elementaire kennis omtrent de werkzaamheden van haar vermeende broer en de documenten die zij desbetreffend voorlegt. Zelfs van een ongeschoold en ongeletterd persoon die niet werkzaam is in het leger kan redelijkerwijs een

minimum aan kennis worden verwacht omtrent de werkzaamheden van een broer die reeds jarenlang een militaire functie bekleedt, zeker wanneer de persoon in kwestie deze werkzaamheden aanhaalt als de oorzaak van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers ongeletterdheid doet geen afbreuk aan de verwachting dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de inhoud van de documenten die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt.

De Raad volgt de verzoekende partij niet waar zij betoogt dat de verwerende partij haar rechten van verdediging heeft geschonden door haar verzoek om gehoord te worden in het Pashai niet in te willigen. Verzoekers bewering als zou hij bij het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken de hulp van een tolk Pashai hebben gevraagd maar bij gebreke aan een tolk Pashai zijn voorgesteld zijn verklaringen af te leggen in het Pashtou vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming de bijstand van een tolk Pashtou heeft gevraagd en dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven deze taal voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (stuk 20, verklaring betreffende procedure; stuk 21, bijlage 26). Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aan het begin van beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven de tolk Pashtou goed te begrijpen. Ook na afloop van elk gehoor bevestigde de verzoekende partij dat zij de tolk goed had begrepen (stuk 5, gehoorverslag 07.11.2017, p. 2, 13; stuk 10, gehoorverslag 08.02.2017, p. 2, 19). Nergens uit de gehoorverslagen blijkt dat de verzoekende partij moeilijkheden ondervond om zich uit te drukken in het Pashtou.

Ook de kritiek dat de raadsman van de verzoekende partij geen kopie mocht ontvangen van het gehoorverslag is niet dienstig. Waar de raadsman van de verzoekende partij blijkens het administratief dossier daags na het tweede gehoor de verwerende partij per e-mail verzocht haar het gehoorverslag over te maken, merkt de Raad op dat niets hem ervan weerhield om na ontvangst van de bestreden beslissing nogmaals contact op te nemen met de verwerende partij om een kopie van het gehoorverslag te bekomen. Bovendien hebben zowel de verzoekende partij als haar raadsman de mogelijkheid gehad om het dossier in te kijken en, indien gewenst, daarvan een kopie te bekomen gedurende de beroepstermijn. Daarenboven kon de verzoekende partij naar aanleiding van de terechtzitting het dossier raadplegen op de Raad. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij de gelegenheid werd ontnomen om het gehoorverslag met haar raadsman te bespreken en daar eventueel kritiek op te uiten.

Nu op basis van de hoger weergegeven vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij een broer heeft die werkzaam is op de luchthaven van Kandahar, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij omwille van haar broer problemen zou hebben gekregen met de taliban. Algemene informatie waaruit blijkt dat het geweld in Afghanistan ten aanzien van burgers is toegenomen en dat de taliban actief zijn in Nangarhar volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 18, Landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie 'security enforcements'. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 mei 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017; COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 en het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul' van 3 augustus 2017, dat het geweld in Afghanistan is toegenomen en dat de verwerende partij zelf stelt dat het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad is toegenomen. De Raad wijst er vooreerst op dat uit voormelde richtlijnen van UNHCR weliswaar blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, maar dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. De door de verzoekende partij geciteerde passages hebben geen betrekking op de specifieke veiligheidssituatie in Jalalabad en zijn derhalve niet dienstig. De Raad benadrukt vervolgens dat in bovenstaande veiligheidsanalyse een geheel van factoren in rekening is genomen en dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier en deze bijgebracht door de verwerende partij niet blijkt dat het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld in Jalalabad dermate hoog is dat dit op zich een zwaarwegende grond zou vormen om aan te nemen dat burgers in Jalalabad louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) U verklaart dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan twee dagen bij uw oom van moederszijde G(...) A(...) verbleef (CGVS 2, p. 4). Toen u daar verbleef, woonde hij achter het Kabul Ada station in de stad Jalalabad (CGVS 2, p. 4). Dat hij ondertussen verhuisd is naar het dorp Lingra dat gelegen is in het district Darai Noor, zoals u zegt (CGVS 2, p. 4), acht het Commissariaat – generaal weinig geloofwaardig. U stelt immers dat hij de stad verliet omdat een vriend van hem plots werd gearresteerd en gefolterd door de taliban (CGVS 2, p. 4). Los van het feit dat het bevreemdend is dat u de naam van deze vriend niet kent (CGVS 2, p. 5), is het ook erg bedenkelijk dat uw oom de stad zou

verlaten hebben omwille van schrik voor de taliban. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad veel beter is dan de situatie in de andere districten van de provincie Nangarhar (zie administratief dossier). Dat uw oom dan verhuisd zou zijn naar een gebied waar de taliban n t meer vertegenwoordigd is dan in de stad Jalalabad, louter uit schrik door hetgeen de taliban zijn vriend aandeed, is dan ook niet logisch. Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan het feit dat uw oom G(...) A(...) de stad Jalalabad verliet. Het feit dat uw oom G(...) A(...) u voorheen al opgevangen heeft (CGVS 2, p. 5), onderstreept een goede verstandhouding met hem. Bovendien kan opgemerkt worden dat u aangeeft dat uw neef van vaderszijde, G(...) A(...), in Jalalabad land ter beschikking kreeg van de overheid omdat hij kreupel is (CGVS 2, p. 8). Hij zond u de documenten op die u vroeg in functie van uw asielaanvraag (CGVS 1, p. 3). Dit benadrukt dat hij u gunstig gezind is. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u beschikt over een sociaal netwerk bij een vestiging in Jalalabad. Overigens, en niet in het minst, dient nog aangestipt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw vrouw en kinderen op dat moment verbleven bij uw oom in de stad Jalalabad (vragenlijst DVZ, punt 15), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat zij op heden terug in uw dorp Qalai Shahi wonen (CGVS 2, p. 3). Ze zouden volgens u zelfs nooit in het huis van uw oom in Jalalabad verbleven hebben (CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoe het dan komt dat u tijdens het interview bij DVZ vermeldde dat uw vrouw en kinderen daar toen woonden, geeft u aan dat u dit niet heeft gezegd (CGVS 2, p. 10). Dit geeft echter allesbehalve een plausibele verklaring en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw links en het bestaan van een netwerk in deze stad tracht te verdoezelen. Uit bovenstaande blijkt evenwel dat er sterke aanwijzingen zijn dat u wel degelijk over de nodige contacten in deze stad beschikt waarop u in geval van terugkeer kan rekenen. (...)"

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bewijslast met betrekking tot de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt, kan de Raad slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met inachtneming van verzoekers persoonlijke omstandigheden heeft gemotiveerd waarom van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in Jalalabad vestigt. Op basis van bovenstaande concrete en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, is de Raad eveneens van oordeel dat de verzoekende partij in Jalalabad over een familiaal netwerk beschikt dat haar en haar gezin minstens tijdelijk de nodige (financiële) ondersteuning kan bieden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld doet de verzoekende partij geen afbreuk aan haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vrouw en kinderen bij haar oom in Jalalabad verblijven waar zij dit op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder meer ontkent. Waar de verzoekende partij beweert dat zij onvoldoende werd ingelicht over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, stelt de Raad vast dat haar tijdens haar tweede gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of zij in Jalalabad zou kunnen leven. De verzoekende partij verwees in haar antwoord slechts naar het feit dat haar vrouw geen Pashtou spreekt en naar veiligheidsincidenten in de stad, maar bracht geen afdoende elementen aan op basis waarvan in haar hoofde tot de onredelijkheid van een vestiging in Jalalabad dient te worden besloten.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS